

கட்டுகளும் அதற்குமேல் தலா மின்று சதம், நான்கு சதத்துக்கு மிஞ்சிப் போகாது. அறாவிலகைக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் வரவேண்டும். கொடுக்காமல் கொண்டுவராமல் காயப்போட்டு, காயந்த பிறகு எரிப்பதைத் தவிர அவற்றை வதைத்துக் கொண்டு வந்தெடுவதும் செய் துவிட முடியாது.

ஓர் சதம், இரண்டு சதமெல்லாம் பெரிய தொகை அக்காலத்தில். அதற்கு முந்திய தலமைமுறையில் அரசைச் சதம், கால் சதம் கட்டி பாவனையில் இருந்திருப்பதை அக்காசுகளை பெரியவர்களின் 'கொட்டப்பெட்டி'க்கூள் கண்கட்டாகவே கண்டதில் எனக்கு நிச்சயம். இன்றைக்கு கண்டாவில் ஓர் சதம் இல்லாது போயிருக்கிறது. ஓர் பொருள் ஏழ் சதமானால் அதற்கு ஐந்து சதமும், எட்டுச் சதமாக இருந்தால் அதற்கு பத்துச் சதமும் எடுப்பதற்குச் சட்டரீதியாகவே இடமுண்டாகியிருக்கிறது. சில்லறைகளின் பழக்கம் இக்காலத்தில் எல்லா இடமும் தான் இருந்திருக்கிறது. சில்லறைகளைக் கடைகளைக் கட்டால் 'இதோ, நாளகைக்குக் குழைவித்திட்டுத் தான்' எனப் பதைப்போடுவாக்கக் கடைக்கட்டியதாக இருந்திருப்பதை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். வீட்டுமரக் குழை விற்பனை பெரியவர்களுக்குச் சேர்க்கிறதென்றால், காட்டுமரக் குழைகளான கொடியாவும் கிஞ்ஞாவும் விற்பது சிறுவர்களுக்குத் தான் சேர்க்கிறது. இனிப்பு, டப்பூ, தம்பூ முட்டாஸ் எனப் பற்றுக்கு அதில் ஓர் பகுதி போனாலும், மீதி 'காசு கட்டு' விளையாட்டில் தான் செலவாகும். அக்காலத்தில் 'போளா அபியும்' அதிகமாக இருக்கும். அது வெளிவெளியாக வீட்டு முற்றத்திலும், ஒழுங்கை ஓரத்திலும் நடக்க, காசு கட்டுதலென்பது ஓர் சிப்துபோல பெரியவர்களின் கண்கள் படாத மறைவிடங்களில் தான் நடப்பது வழக்கம். அதற்காக சிறிவர்களெல்லாம் மழை அரித்தோடிய வாய்க்கால் பக்கம் தான் போவார்கள்.

அக்காலத்தில் ஒன்று, இரண்டு, ஐந்து, பத்து, இருபத்தனை, ஐம்பது சதங்கள் குத்திக் காசுகளாக இருந்தன. இரண்டு, ஐந்து, பத்து, இருபத்தனை, ஐம்பது சதங்கள் பித்தளையிலிருக்க ஒரு சதம் மட்டும் சிப்திலிருந்தது. ஒரு சதமே காசுகட்டு விளையாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டது. மெலிந்த ஒரு சதத்தையிட, திடமான ஒரு சதக் குத்திக் கு மதிப்பு அதிகம் இந்த விளையாட்டில்.

நிற்பதற்கான ஒரு அடையாளத்தைக் குறித்துவிட்டு, பதினாறு இருபத்தி திரத்தில் ஒரு கோட்டினைப் போட்டு பக்க எல்லகையும் குறித்தான பின், நிற்கும் அடையாளத்திலிருந்து எதிரே கிழித்த கோட்டினை நோக்கி குத்திக் காசை இலக்குவதை வீச்சவேண்டும். கோட்டுக்கு மிகக் கிட்டவாக இருக்கும் குத்தியிலிருந்து முதலாவது, இரண்டாவது, மின்னாவதென ஆட்டக்காரர் திரிவாவர். முதலாவதாக வந்தவர் முதலில் அவ்வளவு சதங்களையும் கையில்பெடுத்துக் குலுக்கி தலையுயர்த்துக் கு மலோக எறிவார். குருசு, ராசா என்று நாணயத்தின் பக்கங்களாகுப் பெயர். விழுந்த ராசாப் பக்க சதங்களெல்லாம் அவருக்கானது. மீதியை இரண்டாம் இடத்திலிருப்பவர் அதுபோலும் கிலுக்கி எறிய எடுப்பார். விளையாட்டு இவ்வாறு எல்லா நாணயங்களும் முடியும் வரதொடரும்.

குழகைக் கடகைக் காலத்தில் மட்டுமே இது விளையாடப்பட்டதற்கு சிறியவர்களிடத்தில் அக்காலத்தில் நிலவிய காசுப் பூழ்க் கமே காரணம். மற்றும் படி ஒரு சதத்தலை சாதாரணமாக பெரியவர்களிடமிருந்து சிறுவர்களால் பெற்றுவிட முடியாது. அதுவும் காசு கட்டி விளையாடவென்றால் பெற்றுவிடவே முடியாது. ஒரு அவுன்ஸ் சீனி ஒரு சதத்துக்கு வாங்கலாம் அப்போது. வீரகத்தியோடு எனக்கு நல்ல அறிமுகமுண்டு. எங்கள் சில்லறைக் கடையில் வியாபாரச் சில்லறை எடுப்பதற்காக அவர் வீட்டுக்கு அதிகமும் வருவார். வீரகத்தி சில்லறை வாங்க வருகிற நேரங்களில் இரண்டு மீனற்று ரப்பாவாக் கான சில்லறைகளின் மூதல் எண்ணிக்கை என்னதாகவே இருந்திருக்கிறது. காசு கட்டு விளையாட்டில் பார்வையாளனாகவே பங்குபற்றியிருந்த எனக்கு, அவ்விளையாட்டை விளையாடும்பவர்களையிட சில்லறைகளுடனான அதிக தொடர்பு அவ்வண்ணமே ஏற்பட்டது. வீரகத்திக் கும் எங்களுக்குமான அந்த ஊடாட்டத்தில் தான் வடமராட்சியிலிருந்து வரும் போது விலகைக் கென்றாலும் நல்ல முறையி் இராசவள்ளிக் கிழங்கு எங்களுக்கக் கிடத்தவந்தது அவர் மீலம்.

என் சிறுவயதுக் காலத்துக்குப் பின்னால் குழகைக் கடகை நடக்கவில்லை. அந்தளவில் யிரியாப்போன்ற இராசாயன உரங்கள் பாவனகைக்கு வந்திருந்தன. இவ்வாறான ஒரு காலகட்டம் இயற்கைப் பசளையினால் விளைந்த காய்கறியின் சுவையான சமயைல் பிற்பாடு இல்லாமலாகிப் போனதன் எல்லையாகவும் இருந்தது.

இந்தப் பாதை வழியதோன் நான் தினமும் பாடசாலகைக்குச் செல்வனே. அந்தப் பகுதியிலுள்ள பள்ளிப் பிள்ளைகள் பெரும்பாலானவர்களும் கட்ட. இந்தக் குழகைக் கடகைச் சந்தியில் குழகைக் கடகைக்கும் எதிர்மீலையில் ஒரு மூதிரந்த வாகை மரம். அந்த மரத்துக்கு அருகே ஒரு மலைக் கல் ஒன்றையடி உயரத்துக்கு நன்றிருந்தது. எப்போதும் ஏதேதோ பராக்கில் இருந்துவிட்டு தாமதமாகவே பள்ளியிலிருந்து வீட்டு செல்லும் நான், இந்த மலைக் கல்லில் பலவேளைகளில் அமர்ந்து இளைப்பும், பொழுதும் ஆறியிருக்கிறனே. வாகை மரம் வளர்ச்சியினால் எல்லை பிரித்து உள்ளுழைந்திருந்த வளவும், அதிலிருந்த வீடும், அந்த வீட்டு மனிதரும் நடுபுங் காலத்துக்கு, இன்னும் சொல்லப்போனால் இற்றைவரகைக் கட்ட, என்னால் மறக்கப்பட முடியாத நீள் நினைவுகள்.

அந்த வீட்டு மனிதரின் பெயர் சின்னப்பு என்பது என மனச் சிலையின் எழுத்து. எனது ஐயாவோடு மிகப் பழக்கமானவர் அவர். மரமேறுகிறவராய் இருந்தார். இருந்தாலும் தங்கள் வளவிலுள்ள மரங்களிலேயே கள்ளிக் கிதொழில் செய்வார். நீண்டகாலம் அவரது நினைவு என நெடு சத்திலிருப்பதற்குக் குடும்பி வதைத்தும், காதுகளில் சிவப்புக் கல்கட்குக் கண்போட்டும், மிகச் சிவந்த உடம்போட்டும், தீட்சண்யமான பார்வையோடும் உயரது உருவமே மூதல் காரணம். அவர்போல் அவ்வளவு தீட்சண்யமாகப் பார்த்தவரை நான் இன்றுவரை கண்டதில்லை. நிறையப் பசோதவரம் அவர். அந்தத் தோற்றம் ஒரு மலபைப்பையே இன்னும் தந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஊரில் பெரும்பாலும் இல்லாதவிதமாக அவருக்கு இரண்டு குடும்பங்களிருந்தன. கிட்டக்கிட்டவாகவே. இதன் சாததியப் பாடலெல்லாம் எனது அக்கறையில்லை. ஆனால் அந்த இரண்டு குடும்பங்களையும் காபந்து பண்ணுமளவிற்கு அவருக்கிருந்த பெரும் காணி எனக்கு வியப்பு. அந்தக் காணி தங்காய், மாங்காய், முருங்கைக்காய் விற்ப்பும், கள்ளிறக்கியும் இரு குடும்பங்களையும் பராமரிக்கிற அளவுக்குப் பெரிதாயிருந்தது. ஏறக்குறைய அந்தப் பகுதியிலே பெரிய வளவாடையவர்கல் வளவா ஐயர் ஒருவர் மட்டும் தான். அந்த அளவுக்கு இல்லையென்றாலும், ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவருக்கு அந்தளவு பெரிய நிலம் கிடைப்பது அசாதாரணம்.

இன்னும்பொருபுதுமையாக அவரது வீட்டு. அவரது வீட்டுக் கீழே சிமெந்து நிலமும், சூண்ணாம்புச் சுவர்களும் கொண்ட பெரிய வீட்டு. அம்மாதிரி வீடுகளை அரிதாகவே நான்கண்டிருக்கிறேன். நல்லபிராஜாதானியினதோ, வன்னிப் பகுதி குறுநில அரசுகளினதோபோன்ற காலத்து ஒரு மந்திரியினது, அல்லது ஒரு பெரிய அரசுதிகாரியினது வீடுபோலவே இருந்தது. அதன் முகப்பு வளைபாடங்களும் இதனை எனக்கு அறிவித்தன. இவையெல்லாவற்றிலிருந்தும் நான் வளர்ந்த காலத்தில் சரித்திரம் மலேமும் மலேமும் அறிகையாக என்னால் ஒரு முடிவாகவே வரமுடிந்தது. சின்னப்புவின மஹாதாயர் என்ன ஜாதியாக இருந்தாலும் அதற்குற்றவான ஒரு அரசு காரியத்தையே செய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதே அது. சின்னப்புவின தோற்றம் அவரது வசதிகளைக் கொண்டு வேறுமாதிரி முடிவாக ஒருவர் வரமுடியாது.

இன்றைக்கு அந்த ஊரில் அவரின் சில வாரிசுகளைத் தவிர மற்றப்பேர்புலம்பெயர்ந்திருக்கின்றனர். இல்லாவிட்டால் இந்தக் குடும்பத்தையே பற்றி நிறையவே அறிந்திருக்க முடியும். அதற்கான முயற்சி அவசியமாயிருக்கிற பொழுதில் சாததியமற்றதாகவும் இருக்கிறது. ஒரு வரலாற்றுக் கதை அந்தக் குடும்பத்துள் மறைந்திருப்பதாகவே இன்றும் நான் நம்புகின்றேன். இந்த நினவிலிருந்து கொடிகட்டி விரிவதுதான் இந்த மஹாநாம முனக்கைக் கே அவசியமான விடயம்.

இந்த வளவின் மலையில் வாகை வலி பிரித்த இடத்து மலை கல்லில் அமர்ந்திருக்கிற வளையிலெல்லாம் அந்த மலையிய மலையில் நான்கேட்து அந்த வீட்டிலிருந்த வானொலியிலிருந்து கிளர்ந்து வரும் பாடல்களை. மாலமஹா மணியிலிருந்து ஆறு மணிவரை சினிமாப் பாடல்களாகவே ஒலிபரப்பியது இலங்கை வானொலியின் வர்த்தக சவே. ஓளவையார் படத்திலிருந்து பாடல்களையே ஊடாக தேவதாஸ், பராசக்தி வரையான பாடல்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும். கேட்டுக் கேட்டு பாடல்கள் எனக்கு மனப்பாடமே ஆகியிருந்தன. ஆனாலும் அந்த சேர்ந்திருந்த சீர்களும், பிரிந்திருந்த சொல்களும்பாடல்களினால் அர்த்தம் விளங்காது நான் கழப்பமே அடரைந்திருந்தேன்.

உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடல்: 'சந்தோ சம்தரூம் சவாரி போவோம் சலோ..சலோ!' இந்த 'சந்தோ' எனப் பதின்னவென்றோ, 'சம்தரூம்' என்னவென்பதோ எனக்கு அப்போதெல்லாம் விளங்கவயில்லை. இன்னொரு பாட்டு: 'ஓ..ரசிகுஞ்சி மனவா...ஜொலிக்கும் உடையணிந்து களிக்கும் நடனம் புரிவோம்.' இதில் 'ரசிக்குஞ்சி' என்பதோ, 'மனவா' என்பதோ எனக்கு அறிகையாகியிருக்கவில்லை. ஆறு அல்லது ஏழு வயதில் ஏற்பட்ட இந்தப் புரியாமதான், சொல் தடேமும் மூயற்சியில் என மூதல் பயணமென இப்போது தெரிகிறது.

எட்டு ஒன்பது வயதிலேயே, 'சந்தோசம்தரூம் சவாரி போவோம்' என்பதே இசைக்காகச் சொல் பிரிந்து 'சந்தோ சம்தரூம்' எனப் பாடப்பட்டதென்றும், 'ஓ..ரசிக்கும் சீ மானே வா' என்பதுவே 'ஓ..ரசிக்குஞ்சி மனவா' என பிரிந்திருந்தது எனவும் நான் கண்டடைந்ததுதான் என சொல் சார்ந்த என மூதல் கண்டடைவுகள்.

இவற்றையெல்லாம் நான் அந்த மூதிர் வாகையின் கீழுள்ள மலை கல்லில் அமர்ந்திருந்தபடி சின்னப்பு வீட்டு வானொலியில் கட்டெ ஞாபகமெல்லாம், சின்னப்புவின நினைவாகவதோன் வருகிறது. அல்லது சின்னப்புபற்றிய நினைவெல்லாம் சொல் பிரிந்த பாடல்களினால் நான் பொருள் புரியாது திகைத்த காலத்தசைச் சொல்லிநிற்கின்றன.

'மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலமைலே இருப்பவர்க்கு தவேகாய்ப் பால் ஏதுக்கடி'யென்றும், 'சொர்ப்பன வாழ்வில் மகிழ்ந்து சூப்பிரமணய சுவாமி உனை மறந்தனே' எனவும் கள் போதையில் ஐயா பாட்குின்ற பாடல்களும், 'உற்றார் எனக்கு ஒருபரேம் இல்லை, உமையாள் தமக்கு மகனே' என்பதுபோன்ற அம்மாவின் பிரார்த்தனைகளும் பள்ளிப் பாடங்களெவிடவும் என சின்னவயதைப் பதப்படுத்தின என்றே இன்றும் நான் நம்புகின்றனே. சொல்களினபாடகவே என இலக்கியப் பயணத்தின் மூதலடி இருந்திருக்கிறது.

(முனை 3 தொடரம்)

bdevakanthan@yahoo.com